

Arrest

nr. 256 151 van 10 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2021 “tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten”.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwde op 20 november 2011 in Irak met de heer A.M.H. Haar echtgenoot kwam op 25 november 2015 naar België en kreeg op 25 november 2016 de vluchtelingenstatus toegekend.

Verzoekster deed een aanvraag gezinshereniging bij de Belgische ambassade en arriveerde samen met haar zoon in België op 3 januari 2018 met een visum voor gezinshereniging met haar echtgenoot/zijn vader.

Op 10 maart 2018 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 27 februari 2019 en, na verlenging, tot 27 februari 2020.

Op 15 januari 2021 werd de beslissing genomen "tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

+ het minderjarig kind [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:3

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

*Betrokkene huwde op 20.11.2011 met de heer A.M.H., *. Samen kregen ze 1 kind, H. Y. M. H. (121109 437 39).*

Op 25.11.2015 kwam de referentiepersoon naar België. Hij verkreeg op 25.11.2016 de vluchtelingenstatus. Betrokkene en haar zoon vroegen op 30.03.2017 gezinshereniging aan in de Belgische ambassade. Daar verklaarde ze dat haar twee stiefdochters (H.S.M., 020110 452 02 en H.S.M.H.) geen gezinshereniging zouden aanvragen met hun vader, de heer A., hun vader. Op 24.08.2017 vroegen deze twee meisjes toch gezinshereniging met hun vader.*

Betrokkene verklaarde dat ze niet wenste samen te reizen met haar twee stiefdochters. Betrokkene kwam samen met haar zoon naar België op 03.01.2018 met een visum B11 op basis van gezinshereniging met haar man/zijn vader. Op 10.03.2018 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 27.02.2019. Op 26.06.2018 kwamen haar stiefdochters naar België met een visum B11 op basis van gezinshereniging met hun vader. Betrokkenes A-kaart werd verlengd op 22.03.2019 en was geldig tot 27.02.2020.

Reeds in een brief van 03.07.2018 laat betrokkene bij monde van haar advocaat weten dat haar relatie met haar man zeer slecht loopt. De relatie is dermate slecht dat betrokkene de echtelijke woonst reeds heeft verlaten op 11.06.2018. Betrokkene heeft in België dus slechts 5 maanden bij haar man gewoond. Op 19.02.2019 dient betrokkene een verzoekschrift in tot echtscheiding. Deze wordt uitgesproken op 07.06.2019 en overgeschreven in het rijksregister op 17.09.2019. In het vonnis lezen we dat beide partijen het eens zijn met deze scheiding. Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 11.06.2018 op een ander adres verblijft dan haar echtgenoot en het feit dat de echtscheiding met beider akkoord is uitgesproken, besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene wenst beroep te doen op art 11 §2, vierde lid. Betrokkene verklaart dat ze regelmatig ruzie heeft met haar man en dat die geregeld uit de hand lopen. Ten bewijze legt ze PV's voor. In de ene PV (GE.18.LA.049367/2018 dd 02.07.2018) verklaart mevrouw dat haar relatie met haar man niet goed meer loopt en dat er veel ruzie tussen hen is. Ze is weggegaan op 11.06.2018 en daarna met de politie terug gegaan om haar spullen op te halen. Daar aangekomen bleek dat haar man haar spuiten reeds had buitengezet. 300 euro zou zijn verdwenen. Het is duidelijk dat het hier niet gaat over intrafamiliaal geweld. Het gaat om een ruzie, waarna de heer A. betrokkenes spullen op straat heeft gezet en mevrouw zou 300 euro verloren zijn. Nergens is er sprake van geweld. Na navraag bij het parket blijkt dat ook zij deze klacht hebben geseponneerd, geen misdrijf zijnde. In de andere PV (DE.43.L0.006519/2018 dd 13.07.2018) verklaart betrokkene dat haar man ermee dreigde haar terug te sturen naar Irak en dat ze schrik heeft dat haar schoonbroer haar daar zal vermoorden. Ze verklaart dat haar man haar dreigt te vermoorden, haar GSM heeft afgenomen, met kokend water naar haar heeft gegooit en haar met haar hoofd tegen de deur heeft geduwd. Ze is naar België gekomen om een leven op te bouwen met haar man en kind en wil in België blijven; maar niet meer bij haar man. Ze geeft nog aan dat haar man wenst te scheiden en dat zijn oudste kinderen nu bij hem zijn. Ook zij wenst niet meer

terug te keren naar haar man. Mevrouw legt aan onze dienst geen bijkomend bewijs voor van het verklaarde intrafamiliaal geweld. Het gaat hier dus om loutere verklaringen die niet worden ondersteund door bewijzen. Navraag bij het parket leert ons dat, na grondig onderzoek, ook zij de klacht hebben geseponeerd wegens onvoldoende bewijs. Uit bovengaanse leiden we af dat er een getroebleerde relatie bestaat tussen de referentiepersoon en betrokkene, maar dat betrokkene niet op voldoende wijze aantoonde dat ze slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld. Betrokkene kan dus geen beroep doen op artikel 11§2, vierde lid.

Betrokkene legt nog een verblijfsattest voor waarin staat dat ze in het crisisteam 'De Schelp' verbleef en daarna in het opvangcentrum De Schreiboorn. Dit is geen bewijs dat betrokkene slachtoffer is van intrafamiliaal geweld.

In deze centra kunnen mensen worden opgevangen worden als ze in een crisis zitten om allerlei redenen.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 10.03.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Op 29.01.2020 stelde onze dienst een brief op waarin we betrokkene informeren over het feit dat het verblijf mogelijk kan worden ingetrokken op basis van de ontbrekende gezinscel en we alle bewijzen opvragen die ons toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid r tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht." In reactie op deze brief legt betrokkene het volgende voor:

- de voornoemde PVs
- een verslag van het OCMW (2018)
- brief van het CAW waarin wordt gesteld dat betrokkene nog begeleid wordt, dat ze zich wil integreren, Nederlandse les volgt en wil gaan werken, dat haar zoontje naar school gaat en dat ze werkt als vrijwilligster
- brief van de advocaat waarin deze stelt dat betrokkene gescheiden is van haar man omwille van intrafamiliaal geweld en dat de zoon traumatische ervaringen heeft opgelopen n.a.v. het partnergeweld. Ze stelt dat de rechter hierin is meegegaan.
- eerdere brieven van een advocaat die vraagt om toepassing van art 11 §2 vierde lid
- verblijfsattest bij crisisteam De Schelp
- vonnis van 07.06.2019 van de echtscheiding/afspraken rond het gezamenlijke kind
- bewijs van registratie van het huurcontract
- attesten van de Nederlandse les
- attest van inburgering
- informatie over combitracen
- inschrijvingsbewijs bij de VDAB sinds 31.01.2019
- aanwezigheid cursus Kiezen
- verslag: traject op maat bij OCMW
- schoolattest van Y. en zijn rapport
- attest van vrijwilligerswerk bij KDV Kobe en Manou
- attest van vrijwilligerswerk bij De Olijfbom
- bewijs van toekenning van leefloon
- attest van aansluiting bij de mutualiteit
- verslag van de begeleiding door het CAW

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar ex-echtgenoot verwijzen we naar bovenstaande.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van Y. met zijn vader stelt betrokkene dat het kind traumatische ervaringen heeft opgelopen n.a.v. het partnergeweld. Hier wordt geen bewijs van voorgelegd. Ook van het vermeende partnergeweld worden geen bewijzen voorgelegd (zie hierboven). Betrokkene beweert dat de rechtbank haar daarin volgt omdat bezoekerrecht werd toegestaan onder toezicht. Er zijn echter meerdere motieven mogelijk waarom een rechter oordeelt dat het beter is voor een kind om zijn vader te zien onder toezicht. Deze beslissing vormt geenszins een bewijs dat er Intrafamiliaal geweld is geweest waardoor het kind zou getraumatiseerd zijn. In het vonnis lezen we dat

betrokkene exclusief hoederecht vraagt over hun zoon. De rechter ziet hiervoor geen reden. De rechter oordeelt inderdaad dat er via een neutrale bezoeker zal gewerkt worden aan contactherstel tussen het kind en zijn vader. Nergens in het vonnis lezen we dat de rechter erkent dat er intrafamiliaal geweld is voorgevallen. Feit is dat meneer A. in november 2015 in België aankwam. Op dat moment was Y. net drie jaar. Y. kwam naar België op 03.01.2018, op 5 jarige leeftijd. Na meer dan twee jaar zijn vader niet te hebben gezien, woonde hij slechts 5 maanden bij zijn vader. Van de eventuele contacten die Y. daarna had met zijn vader hebben we geen info. In het vonnis lezen we dat betrokkene verklaart dat de heer A. weinig omkeek naar zijn zoon. Uit dit alles leiden we af dat er reeds vele jaren weinig tot geen contact is tussen vader en zoon. Deze band staat een beëindiging van de machtiging tot verblijf niet in de weg.

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn blijkt nergens sprake.

Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging in de weg zou kunnen staan.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals eerder besproken minder dan 5 jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt

Wat betreft een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, lezen we in het verslag van het OCMW dat mevrouw aangeeft bij hen dat ze geen netwerk zou hebben in Irak. Gezien de korte duur van verblijf in België is het echter niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Bovendien zijn dit documenten die dateren van 2018. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen na onze vraag van 29.01.2020.

In PV DE.43.10.006519/2018 lezen we dat betrokkene bang is om naar Irak terug te keren omdat ze schrik heeft dat haar schoonbroer haar zou vermoorden. Ook in de gesprekken bij het OCMW geeft ze aan dat ze bang is om in Irak gestraft te worden. Er wordt aan haar voorgesteld om een asielprocedure op te starten. Op dit voorstel is mevrouw niet ingegaan. Daaruit besluiten we dat betrokkene zelf haar uitgesproken vrees niet van die aard beschouwt dat ze internationale bescherming behoeft.

De bewijzen dat betrokkene Nederlandse les en een inburgeringscursus heeft gevolgd tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Betrokkene geeft aan dat ze wil werken. Daartoe legt ze een bewijs voor van inschrijving bij de VDAB, een verslag van het traject op maat dat ze volgt bij het OCMW, waarin staat dat betrokkene wil werken en dat zij haar voorstellen om eerst verder opleiding te volgen, attest van aanwezigheid bij de cursus Kiezen, bewijs van Info over combitrajecten, bewijs dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan. Deze inspanning is positief. De wens tot werken is echter niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud en dat van haar kind. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België. Ze tonen wel aan dat betrokkene goed omringd is door allerlei hulpverlening.

Het voorgelegde bewijs van registratie van het huurcontract, het bewijs van aansluiting bij de mutualiteit en het bewijs van toekenning van leefloon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene legt nog een attest voor dat haar zoon naar school gaat en zijn rapport, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet

verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

In het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene uiteindelijk een doorslaggevende reden gegeven waarom het verblijfsrecht van betrokkene en haar zoon op basis van gezinshereniging gehandhaafd en verlengd zou moeten worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

*"- Schending van het artikel 11 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van het artikel 62 § 3 Vreemdelingenwet - kennisgevingverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, te weten de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 E. V. R. M. ;
- Schending van het artikel 7 Handvest EU Grondrechten ;
- Schending van het hoger belang van het kind (zoals opgenomen in het artikel 22bis Grondwet, artikel 24 Handvest EU Grondrechten).*

4.2. MOTIEVEN

4.2.1. Algemeen

De verweerster is gehouden de formele en de materiële motiveringsplicht te respecteren.

Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het

vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, ie., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid in gaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

4.2.2. Uitzondering artikel 11 §2 vierde lid Vw.

- 4.2.2.1.

T.a.v. de eerste verzoekster

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het verblijfsrecht van de verzoekster ingetrokken op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, namelijk omwille van het feit dat zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met haar echtgenoot.

Het huwelijks- en gezinsleven is inderdaad tussen eerste verzoekster en haar ex echtgenoot stopgezet.

Het vierde lid van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°."

Indien de verzoekster m.a.w. aantoonde het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht niet beëindigen.

Het eerste deel van vermeld artikel gaat het om feiten van verkrachting, opzettelijke verwondingen dan wel slagen of toediening van stoffen.

Er wordt niét bepaald dat er effectieve strafrechtelijke vervolging moet zijn ingesteld noch dat de dader werd veroordeeld.

Verzoekster is slachtoffer van slagen en verwondingen. Zij kan dit niet zwart op wit bewijzen doch heeft zij verklaringen gaan afleggen bij de politie hieromtrent. Men gaat niet zomaar bij de politie klacht neerleggen.

Zij was ook genooddaakt om zich naar een vluchthuis te begeven.

Het is inderdaad zeer moeilijk om te bewijzen dat men slachtoffer is geworden van slagen en verwondingen binnen de familiale sfeer.

De verweerster legt de lat inzake de bewijslast te hoog. Zij houdt geen rekening met de moeilijke bewijsvoering ingeval van familiaal geweld.

Nochtans zijn er vele feitelijke gegevens voorhanden die de geloofwaardigheid van verzoekster haar verklaringen moeten ondersteunen: Dhr. H. ziet zijn zoon niet, de verzoekster is meermaals naar de politie gestapt, diende zich naar een opvanghuis te begeven enzovoort. Een vrouw met een toen amper 5 jaar oud kind gaat dit niet zomaar doen.

Dat het Parket overgaat tot vervolgen is geen vereiste. Juist omwille van het gegeven dat de bewijsvoering zo moeilijk is, neemt het Parket amper dergelijke gevallen op in zijn vervolgingsbeleid.

Daarenboven, het tweede onderdeel van vermeld artikel bepaalt dat er ook bij andere vormen van geweld niet mag worden overgegaan tot intrekking van het verblijfsrecht voor zover er niet langer een gezinscel is en er om die reden bescherming nodig is.

Verzoekster verklaarde bij de politie (PV 13.07.2018) dat haar man haar bedreigde, hij poneerde onder meer dat ze terug zou moeten naar Irak, dat hij haar zou vermoorden.

Dat verzoekster overduidelijk tevens (en minstens) slachtoffer werd van psychisch geweld. Dat dit bijna niet zwart op wit te bewijzen valt doch dat er niet kan van worden uitgegaan dat de verzoekster leugens gaat vertellen aan de politiediensten!

Het OCMW en het CAW haar dienden te begeleiden, zij diende in een crisisopvang te verblijven bij De Schelp en erna in een opvanghuis De Schreiboorn ; dit toont weldegelijk aan dat verzoekster bescherming nodig had!

T.a.v. de echtgenoot die slachtoffer is geworden van echtelijk geweld wordt niet vereist dat het bewijs daarvan moet worden geleverd om het verblijf te behouden, vermeld artikel bepaalt enkel dat wanneer het bewijs wordt geleverd kan de DVZ geen einde stellen aan het verblijf: dan gaat het om een gebonden bevoegdheid (zie hieromtrent GWH, 26.11.2013)

Dat de verzoekster in de mate van het mogelijke heeft bewezen het slachtoffer te zijn geworden van familiaal geweld, dat de feitelijkeheden dit ter zake dit tevens onderbouwen.

Dat de uitzondering van het vierde lid van het artikel 11, §2 Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

Dat de beslissing van de verweerster niet redelijk is. Ze legt de bewijslast onredelijk hoog.

Verzoekster heeft de nodige stukken overgemaakt en heeft de verweerster al bij het begin van enige echtelijke moeilijkheden ingelicht omtrent haar precare situatie. Dat verzoekster haar plichten te volle is nagekomen en voldoende stukken heeft voorgelegd doch dat niet het onmogelijke van haar mag verwacht worden inzake het bewijzen van intrafamiliaal geweld.

De beslissing van de verweerster is niet deugdelijk te noemen, de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

-4.2.2.2.

T.a.v. het kind

De verweerster poneert dat er geen sprake is van het familiaal geweld in casu niettegenstaande de voorgelegde stukken.

De verweerster neemt dan ook de beslissing t.a.v. de verzoekster en t.a.v. het kind in één ruk samen.

Niettemin kan het verblijfsrecht t.a.v. het kind niet worden ingetrokken als het kind slachtoffer is geworden van fysiek of psychisch geweld binnen de familie.

Dat Y. tevens in een opvanghuis diende te verblijven. Dat in het tussenvonnis dd. 07.05.2019 van de familierechtbank te Gent werd bepaald dat dhr. H. enkel contact mag hebben met zijn zoon mits in het bijzijn van derden: de contacten moeten plaatsvinden een neutrale bezoeksruimte van het CAW.

De rechter zal het CAW niet overbelasten met een dergelijke opdracht indien dit niet noodzakelijk blijkt.

Daarenboven betreft het een voorlopige regeling. Er is nog geen definitieve uitspraak ter zake, de rechtbank kan nog oordelen dat bij een slechte evaluatie, er verder geen contacten kunnen plaatsvinden.

De verweerster gaat hier veel te lichtzinnig over.

Dat er in het vonnis werd bepaald dat het ouderlijk gezag gezamenlijk dient te worden uitgeoefend heeft overigens niets te maken met de vraag of Y. het slachtoffer is geworden van geweld vanwege zijn vader. Exclusief ouderlijk gezag wordt enkel opgelegd wanneer een ouder afwezig is, opgesloten zit of dergelijke meer.

Zowel t.a.v. de politionele diensten als t.a.v. de familierechter werd aangegeven dat Y. bijzonder angstig is t.a.v. zijn vader.

Minstens t.a.v. Y. heeft verweerster nagelaten een zorgvuldig onderzoek te verrichten. Zij is niet redelijk tot haar beslissing gekomen.

-4.2.23.

In beide gevallen: rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsbond, duur van het verblijf in

België en de banden met het land van herkomst.

Wanneer de DVZ een beslissing tot beëindiging van het verblijf wenst te nemen moet er rekening worden gehouden met:

- De aard en de hechtheid van de familiebanden van de vreemdeling ;*
- De duur van zijn verblijf in België ;*
- Het bestaan familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*

Bij het beëindigen van het verblijf dient, naast de vermelde criteria, ook rekening gehouden worden met de persoonlijke en bijzondere omstandigheden (zie hieromtrent HvJ K en A/Nederland 9 juli 2015).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen bevel grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd t.a.v. de verzoekers. De verweerster beseft dus dat het niet opportuun is om hen uit te wijzen doch neemt zij wel een intrekkingsbeslissing.

Verzoekers hebben voldoende documenten voorgelegd waaruit hun band met België blijkt en om welke reden zij niet terug kunnen naar Irak.

M.b.t. de hechtheid van de gezinsband tussen Y. en zijn vader, dit wordt hieronder uiteengezet; er is momenteel contactherstel tussen beide en de vader oefent gezag over hem uit. Daarenboven is Y. financieel afhankelijk van dhr. H.. Ook zijn twee halfzussen verblijven hier in België.

Over de duur van het verblijf en het gebrek aan sociale en familiebanden in het land van herkomst ; De verzoekers hebben zich aangepast aan de Belgische cultuur. De verzoekster draagt geen hoofddoek meer. Ze is een vrijgevochten vrouw en is gescheiden van haar man.

In België krijgt ze hulp en heeft ze een netwerk, hetgeen ze niet heeft in het land van herkomst. Reeds in de politiekachten zette de verzoekster uiteen bang te zijn terug te moeten naar Irak nu ze gescheiden is. Haar streng Islamitische familie zou dit niet tolereren, ze zou verstoten en gestraft worden.

Daarnaast is Y. 'verwesterd'. Zijn belangrijke eerste schooljaren heeft hij reeds in België doorgebracht. Hij spreekt beter het Nederlands dan zijn moedertaal en is niets anders gewend dan de Belgische cultuur. Hij was amper 5 jaar oud toen hij naar België kwam en verblijft hier al ruim drie cruciale leeftijdsjaren. Zijn punten zijn goed en hij heeft hier zeer veel Belgische vriendjes.

De sociale banden met Irak zijn er niet meer. Op familiebanden zullen verzoekers ook niet meer moeten rekenen.

De verzoekster heeft intussen niveau 4 behaald in de Nederlandse les. Daarnaast volgde ze ook een inburgeringscursus. Ze heeft vrijwilligerswerk gedaan en verschillende opleidingen gevolgd. Ze is ingeschreven in de VDAB. De verzoekster huurt hier een woning en is aangesloten bij de mutualiteit.

Ook de bijzondere omstandigheden eigen aan de individuele zaak dienen in acht genomen te worden (zie hieromtrent HvJ K en A/Nederland 9 juli 2015).

De raadsman van verzoekers en het CAW hebben de verweerster steeds in kennis gesteld van situatie waarin de verzoekers zich bevinden.

Op 13.01.2021 werd een schrijven overgemaakt met de stand van zaken. Op 14.01.2021 nog werd het zittingsblad overgemaakt inzake de hangende familierechtelijke zaak met betrekking tot de voorlopige maatregelen rond Y.. Hieruit bleek dat werd de zaak in voortzetting uitgesteld naar de zitting van 26.03.2021 voor evaluatie (zie stuk 2-3).

Momenteel wordt er aan contact herstel gewerkt tussen Y. en zijn vader in een neutrale bezoeksruimte van het CAW. Er is nog geen definitieve uitspraak ter zake, de familieprocedure is hangende.

De verweerster is hiervan steeds op de hoogte gebracht.

Gelet op deze bijzondere omstandigheden is het dan ook veel te voorbarig een intrekkingbeslissing te nemen.

Hieromtrent worden geen enkele motieven opgenomen in de beslissing. Nochtans dient verweerster mét alle feitelijke omstandigheden rekening te houden. Dit niet doen schendt de motiveringsplicht en getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Daarenboven werd op 22.03.2019 de A-kaart van verzoekster verlengd tot 27.02.2020, toen verweerster reeds kennis had gekregen van de hangende familiaal rechtelijke zaak. Na afloop van de vermelde termijn verkregen de verzoekers een bijlage 15.

Het is dan ook niet te begrijpen wat er gewijzigd is ter zake dat de verweerster nu wel reeds een intrekkingbeslissing zou nemen. De omstandigheden zijn nog steeds dezelfde als ten tijde van de voorgaande verlengingen, meer nog, intussen werd het contactherstel effectief opgestart.

4.2.3. Intrekking t.a.v. kind in se niet mogelijk

Daarenboven, en belangrijk :

Er dient te worden benadrukt dat het verblijfsrecht t.a.v. het kind slechts kan worden ingetrokken voor zover er niet meer is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Dat alle voorwaarden inzake gezinshereniging tussen de vader en zijn minderjarige zoon nog steeds voldaan zijn.

Wat betreft de gezinshereniging van Y. met zijn vader gelden soepele voorwaarden gezien de vader internationale bescherming geniet en er binnen het jaar na het verkrijgen van dit statuut gezinshereniging werd aangevraagd.

De voorwaarden in casu zijn nog voldaan.

De verweerster lijkt er vanuit te gaan dat dit niet het geval is wellicht tevens om dezelfde reden als deze t.a.v. de verzoekster, met name dat er géén gezinsleven meer zou bestaan tussen de vader en het kind.

Vooreerst blijkt niet duidelijk uit de beslissing waardoor minstens reeds de motiveringplicht werd geschonden.

Niettemin dient er tevens benadrukt te worden dat er nog steeds een gezinsleven is tussen de vader en het kind, minstens dat deze bij voorlopige rechtelijke beslissing tijdelijk is opgeschort en er nog geen definitieve vaststelling omtrent het gezinsleven tussenbeide kan en mag plaatsvinden vanwege de verweerster.

Ingeval van minderjarige kinderen wordt de grond beëindiging van het gezinsleven voor intrekking verblijf
soepel toegepast (Zie Kamer 2005-06 2478/1, 57 ev).

In talrijke arresten is het niet meer samenleven met de ouder niet als Rrond voor intrekking van het verblijf
van het kind kunnen worden gebruikt (zie hieromtrent onder meer: RVV 6.08.2010, Rw 26.10.2010, RW 22.11.2016). De vraag stelt zich over een gezinsrelatie onderhouden wordt.

Zoals de verweerster zelf aanhaalt heeft de familierechter in casu beslist dat beide ouders het gezag over het kind uitoefenen. Voorts werd er beslist dat de vader toestemming moet geven aan de moeder wanneer zij met Y. naar het buitenland wil gaan. Daarenboven dient de vader een onderhoudsbijdrage te betalen ten behoeve van het kind.

Bij wijze van voorlopige regeling werden contacten tussen de vader en Y. bevolen weliswaar via een bezoeksruimte van het CAW.

Inmiddels is dit omgangsrecht opgestart (zie stuk 3 en 4).

Dat er in dit opzicht weldegelijk sprake is van een gezinsrelatie tussen beide. Dat het tussenvonnis werd overgemaakt aan de verweerster.

Dat een tijdelijk omgangsrecht via het CAW opgelegd door een rechtelijke beslissing, geen afbreuk doet aan het gezinsleven tussen vader en zoon.

Dat het verblijfsrecht van Y. niet kan worden ingetrokken.

De verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan. Haar beslissing is onwettig.

4.2.4. Recht op familieleven en het belang van het kind

Art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet.

De relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind houdt een vermoeden van gezinsleven in (EHRM 12.07.2001, L&T/Finland).

Er is dus weldegelijk een gezinsleven tussen vader en zoon. Zoals hoger vermeld, heeft de vader ingevolge een rechtelijke beslissing recht op omgang met zijn kind, hij heeft financiële verplichtingen t.a.v. Y. en oefent tevens ouderlijk gezag over hem uit.

Daarmee gepaard gaande werd tevens het belang van het kind werd miskent, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerster wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding tussen ouder en kind enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind, hetgeen in casu allerm minst het geval is.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met het belang van Y. in casu.

Ook bij het beoordelen van het recht op gezinsleven moet het belang van het kind nochtans doorwegen.

Het belang van het kind weegt dan ook steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken (1 P., VAN ELSUWEGE, and D., KOCHNOV, "On the limits of judicial intervention: EU citizenship and family reunification rights", European Journal of Migration and law 2011, vol. 13, 463). Zie bijvoorbeeld het arrest EHRM Jeunesse/Nederland.

In casu wordt er op geen enkele manier een afweging gemaakt tussen het belang van de kind en de intrekking van het verblijf van zichzelf en zijn moeder.

Het kan dan ook onmogelijk in het belang zijn van het kind dat zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken niettegenstaande dat zijn vader en halfzussen in België verblijven en voorlopig minstens financieel verantwoordelijk is voor hem.

Overigens heeft Y. jaren terug, op zeer jonge leeftijd, zijn land van herkomst verlaten. Hij is in België aangekomen op een cruciale en bepaalde leeftijd. Hij herinnert zich amper zijn tijd in Irak (waar hij hoogstens 5 jaar oud was) en is dus al ruim 3 jaar in België. Hij spreekt Nederlands en loopt hier school.

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van de kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

Niettemin heeft de verweerster geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen de verzoekers, om vermelde reden?

Verzoekers bevinden zich in een precare situatie doordat zij klaarblijkelijk het land niet kunnen verlaten en terugkeren naar het land van herkomst doch hun verblijfstatuut worden ingetrokken...

Dit is niet redelijk.

4.2.5. Onzorgvuldig handelen verweerster en schending van de kennisgevingsverplichting

- 4.2.5.1.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat de verweerster op verschillende punten onzorgvuldig is geweest.

Zo werd er geen rekening met laatste stukken dat zij verkreeg via de raadsman (stuk 2 en3): er werd niet met alle feitelijkheden rekening gehouden minstens werden hieromtrent geen motieven opgenomen. De beslissing schendt de motiveringsplicht.

Daarenboven werd het verblijfsrecht van de verzoekers meermaals verlengd doordat de verweerster steeds op de hoogte werd gebracht van de situatie van de verzoekers en wellicht door het hangende familiaal rechtelijke geschil.

Het is dan ook niet redelijk dat hoewel de situatie ongewijzigd is, er plots wel wordt overgaan tot een intrekkingsbeslissing. Dit is onredelijk te noemen. Verzoekers mochten redelijkerwijze verwachten dat hun verblijfsrecht voorlopig niet in gedrang zou komen.

- 4.2.5.2.

Verplichting tot correcte kennisgeving

Mede hierdoor was de bestreden beslissing een totale shock voor de eerste verzoekster.

Daarenboven werd zij mondeling in kennis gesteld van de beslissing door het OCMW.

Ze wist niet wat er juist in de beslissing geschreven stond: was er een bevel om het grondgebied te verlaten? Moest ze terug naar Irak? Zou ze op straat komen te staan? Ze was er ook helemaal niet van op de hoogte dat een beroepsprocedure mogelijk was. Deze onzorgvuldige en voortijdige kennisgeving beslissing heeft er

dan ook toe geleid dat verzoekster per onmiddellijk naar het spoed diende te worden afgevoerd en een aantal dagen in de psychiatrische afdeling moest blijven om tot rust te komen (zie stuk 4 -5).

Artikel 62 § 3 eerste lid Vw bepaalt dat enkel de burgemeester, de ambtenaar van de DVZ enzoverder de beslissingen ter kennis mogen brengen. Het tweede lid dat dit bij aangetekende brief, per bode met ontvangstbewijs, per fax enzovoort dient te gebeuren.

Dat de mondelinge kennisgeving door een derde niet voldoet aan de bepalingen van artikel 62 § 3 van de

Vreemdelingenwet.

Dat de wettelijke bepalingen niet gerespecteerd werden.

Dat de DVZ onzorgvuldig te werk is gegaan door eerst derden in te lichten vooraleer de verzoekster zelf op een correcte wijze in te lichten.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Luidens deze bepaling kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden.

Verzoekster bevestigt dat het huwelijks- en gezinsleven tussen haar en haar ex-echtgenoot werd stopgezet, maar zij verwijst naar het vierde lid van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

Verzoekster betoogt dat zij zich in zulk een geval bevindt, nu zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met de elementen die verzoekster in dit kader heeft aangebracht. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld :

“Betrokkene wenst beroep te doen op art 11 §2, vierde lid. Betrokkene verklaart dat ze regelmatig ruzie heeft met haar man en dat die geregeld uit de hand lopen. Ten bewijze legt ze PV's voor. In de ene PV (GE.18.LA.049367/2018 dd 02.07.2018) verklaart mevrouw dat haar relatie met haar man niet goed meer loopt en dat er veel ruzie tussen hen is. Ze is weggegaan op 11.06.2018 en daarna met de politie terug gegaan om haar spullen op te halen. Daar aangekomen bleek dat haar man haar spullen reeds had buitengezet. 300 euro zou zijn verdwenen. Het is duidelijk dat het hier niet gaat over intrafamiliaal geweld. Het gaat om een ruzie, waarna de heer A. betrokkenes spullen op straat heeft gezet en mevrouw zou 300 euro verloren zijn. Nergens is er sprake van geweld. Na navraag bij het parket blijkt dat ook zij deze klacht hebben geseponneerd, geen misdrijf zijnde. In de andere PV (DE.43.L0.006519/2018 dd 13.07.2018) verklaart betrokkene dat haar man ermee dreigde haar terug te sturen naar Irak en dat ze schrik heeft dat haar schoonbroer haar daar zal vermoorden. Ze verklaart dat haar man haar dreigt te vermoorden, haar GSM heeft afgenomen, met kokend water naar haar heeft gegooit en haar met haar hoofd tegen de deur heeft geduwd. Ze is naar België gekomen om een leven op te bouwen met haar man en kind en wil in België blijven; maar niet meer bij haar man. Ze geeft nog aan dat haar man wenst te scheiden en dat zijn oudste kinderen nu bij hem zijn. Ook zij wenst niet meer terug te keren naar haar man. Mevrouw legt aan onze dienst geen bijkomend bewijs voor van het verklaarde intrafamiliaal geweld. Het gaat hier dus om loutere verklaringen die niet worden ondersteund door bewijzen. Navraag bij het parket leert ons dat, na grondig onderzoek, ook zij de klacht hebben geseponneerd wegens onvoldoende bewijs. Uit bovengenoemde leiden we af dat er een getroebleerde relatie bestaat tussen de referentiepersoon en betrokkene, maar dat betrokkene niet op voldoende wijze aantoonde dat ze slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld. Betrokkene kan dus geen beroep doen op artikel 11§2, vierde lid.

Betrokkene legt nog een verblijfsattest voor waarin staat dat ze in het crisisteam 'De Schelp' verbleef en daarna in het opvangcentrum De Schreiboorn. Dit is geen bewijs dat betrokkene slachtoffer is van intrafamiliaal geweld.

In deze centra kunnen mensen worden opgevangen worden als ze in een crisis zitten om allerlei redenen."

Verzoekster erkent dat zij niet zwart op wit kan bewijzen dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld, minstens van psychisch geweld, maar zij betoogt dat de bewijsvoering moeilijk is en de bewijslast in zulke zaken te hoog ligt. Zij stelt dat zij de verwerende partij al bij het begin van de echtelijke moeilijkheden heeft ingelicht omtrent haar precarie situatie en dat verschillende feitelijke gegevens de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondersteunen, met name het feit dat dhr. H. hun zoon niet ziet, zij meermaals naar de politie is gestapt, het OCMW en het CAW haar dienden te begeleiden en zij zich naar een opvanghuis diende te begeven. Een vrouw met een toen amper 5 jaar oud kind gaat dit niet zomaar doen, zo betoogt zij.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, in het licht van de vaststelling dat enkel verklaringen worden voorgelegd, zonder enig ander bewijs, én in het licht van het feit dat ook het parket van oordeel was dat er onvoldoende bewijs was om te vervolgen, heeft geoordeeld dat verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld en dus geen beroep kan doen op artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Zij heeft daarbij de pv's en verklaringen van verzoekster meegenomen en het feit dat zij werd opgevangen in het crisisteam De Schelp en daarna in het opvangcentrum De Schreiboorn, maar heeft over dit laatste element geoordeeld dat dit evenmin een bewijs is van intrafamiliaal geweld omdat in deze centra mensen om allerlei crisisomstandigheden worden opgevangen. Verzoekster is van oordeel dat haar verblijf in de opvang bewijst dat zij bescherming nodig had, maar brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat deze opvang enkel bedoeld is voor mensen die het slachtoffer zijn geworden van huiselijk geweld. Dat zij en haar zoontje een dak boven hun hoofd nodig hadden ten gevolge van de huwelijksproblemen tussen verzoekster en haar ex-echtgenoot wordt niet betwist, maar is op zich geen bewijs van het feit dat zij het slachtoffer zijn geworden van geweld en daarom bescherming nodig hebben, zoals dat is vereist door artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt nog dat "t.a.v. de echtgenoot die slachtoffer is geworden van echtelijk geweld [...] niet [wordt] vereist dat het bewijs daarvan moet worden geleverd om het verblijf te behouden, [maar dat] vermeld artikel [...] enkel [bepaalt] dat wanneer het bewijs wordt geleverd [...] de DVZ geen einde [kan] stellen aan het verblijf: dan gaat het om een gebonden bevoegdheid (zie hieromtrent GWH, 26.11.2013)".

Nu het bewijs niet werd geleverd, toont verzoekster niet aan dat haar verblijf niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat toepassing moest worden gemaakt van de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van dezelfde wet. In zoverre verzoekster nog betoogt dat zoveel zaken worden geseponeerd door het parket precies omdat de bewijsvoering zo moeilijk is en dergelijke gevallen dus amper worden opgenomen in het vervolgingsbeleid, maakt zij niet aannemelijk dat er niet zou worden vervolgd in de gevallen dat er afdoende bewijs voorligt. *In casu* is dat niet het geval.

Verzoekster betoogt verder dat niet alleen zijzelf maar ook haar zoon het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld gepleegd door zijn vader.

In de mate dat zij erop wijst dat haar zoon in het opvanghuis diende te verblijven, moet worden herhaald wat hiervoor reeds werd gesteld, met name dat dit verblijf samen met zijn moeder geen bewijs uitmaakt van huiselijk geweld.

Verzoekster verwijst verder naar het tussenvonnis van de familierechtbank van 7 mei 2019 waarin wordt bepaald dat de vader alleen contact mag hebben met zijn zoon in het bijzijn van derden en in een neutrale bezoekerimte, dat zulk een maatregel niet zou worden genomen indien die niet noodzakelijk zou zijn en dat dit slechts een voorlopige regeling is zodat nog kan worden geoordeeld dat bij een slechte evaluatie geen contact meer mag plaatsvinden. Er werd aangegeven, zowel bij de politie als de familierechter dat het kind bijzonder angstig is t.o.v. zijn vader en de verwerende partij gaat hier te lichtzinnig mee om. Het feit dat in het vonnis werd bepaald dat het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend staat los van de vraag of het kind slachtoffer is geworden van geweld, zo stelt verzoekster nog.

De Raad stelt vast dat verzoekster ten aanzien van de verwerende partij nooit heeft laten gelden dat haar zoon ook het vermeende geweld van zijn vader heeft moeten ondergaan. In de brief die haar raadsman overmaakte wordt gesteld dat het kind traumatische ervaringen heeft opgelopen ten gevolge van het partnergeweld. Uiteraard kon de verwerende partij geen rekening houden met elementen die haar niet ter kennis werden gebracht.

Wél heeft de verwerende partij kennis genomen van de verklaringen omtrent de traumatische ervaringen die het kind zou hebben opgelopen n.a.v. het partnergeweld. Zo heeft zij erop gewezen dat hiervan geen bewijs wordt voorgelegd, dat dat ook niet uit het vonnis blijkt, dat er meerdere motieven mogelijk zijn waarom een rechter oordeelt dat het beter is voor een kind om zijn vader te zien onder toezicht en dat de rechter een contactherstel tussen het kind en zijn vader vooropstelt via een neutrale bezoekerimte.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij lichtzinnig heeft geoordeeld over de situatie van het kind, temeer nu in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat in het vonnis nergens wordt verwezen naar intrafamiliaal geweld en erop wordt op gewezen dat de vader van het kind in november 2015 in België aankwam, op het moment dat zijn kind net drie jaar was, dat het kind naar België is gekomen na meer dan twee jaar zijn vader niet te hebben gezien en vervolgens slechts 5 maanden bij zijn vader heeft gewoond en dat in het vonnis kan worden gelezen dat verzoekster heeft verklaard dat de vader weinig omkeek naar zijn zoon. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk ervan uit te gaan dat dat de reden is voor het voorzichtige contactherstel tussen vader en zoon.

Wat er ook van zij, noch uit het vonnis, noch uit enig ander element, blijkt een afdoende bewijs van intrafamiliaal geweld ten opzichte van verzoekster en/of haar zoon, zodat zij zich niet kunnen beroepen op de uitzondering zoals voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster is voorts van oordeel dat het verblijfsrecht van haar zoon niet kan worden “ingetrokken”, omdat alle voorwaarden tussen het kind en zijn vader nog steeds voldaan zijn. Zij stelt dat hierover niet werd gemotiveerd. Verzoekster betoogt verder dat het niet samenwonen ter zake niet relevant is, maar dat moet worden nagegaan of er een gezinsrelatie wordt onderhouden. Zij wijst erop dat er nog steeds een gezinsleven is tussen vader en zoon, dat dit bij voorlopige rechterlijke beslissing tijdelijk is opgeschort en dat de verwerende partij nog geen definitieve vaststellingen kon doen, dat de familierechter heeft beslist dat beide ouders het gezag over het kind uitoefenen, dat de vader een onderhoudsbijdrage moet betalen ten behoeve van het kind en dat hij aan verzoekster de toestemming moet geven om met het kind naar het buitenland te gaan, dat er een contactherstel tussen vader en zoon werd bevolen via een neutrale bezoekerimte en dat dit omgangsrecht inmiddels werd opgestart.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd over het gezinsleven tussen verzoeksters zoon en zijn vader. Zoals dat hiervoor al werd aangehaald heeft de verwerende partij gewezen op het contactherstel dat bij vonnis werd opgelegd, en heeft zij verder gesteld:

“Feit is dat meneer A. in november 2015 in België aankwam. Op dat moment was Yousef net driejaar. Y.kwam naar België op 03.01.2018, op 5 jarige leeftijd. Na meer dan twee jaar zijn vader niet te hebben gezien, woonde hij slechts 5 maanden bij zijn vader. Van de eventuele contacten die Y. daarna had met zijn vader hebben we geen info. In het vonnis lezen we dat betrokkene verklaart dat de heer A. weinig omkeek naar zijn zoon. Uit dit alles leiden we af dat er reeds vele jaren weinig tot geen contact is tussen vader en zoon. Deze band staat een beëindiging van de machtiging tot verblijf niet in de weg.”

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld omdat geen rekening zou zijn gehouden met de laatste stukken die zij verkreeg via haar raadsman. Zij verwijst hierbij naar de stukken 2 en 3 bij haar verzoekschrift en stelt hieromtrent dat minstens hierover geen motieven werden opgenomen. Daarenboven werd haar verblijfsrecht meermaals verlengd doordat de verwerende partij steeds door verzoekster op de hoogte werd gehouden en wellicht door het hangende familiaalrechtelijke geschil; het is dan ook niet redelijk dat, hoewel de situatie ongewijzigd is, plots wel wordt overgegaan tot een “intrekkingsbeslissing”. Dit is onredelijk, nu zij en haar zoon redelijkerwijze mochten verwachten dat hun verblijfsrecht voorlopig niet in het gedrang zou komen aldus verzoekster.

De stukken 2 en 3 waarop verzoekster doelt zijn een bericht van 13 januari 2021 van haar raadsman aan de verwerende partij waarin in essentie wordt gesteld dat de situatie ongewijzigd is, dat verzoeksters zoon traumatische ervaringen heeft opgelopen bij het partnergeweld, dat de rechter om die

reden oordeelde dat contactherstel moest worden opgestart tussen vader en zoon onder toezicht van het CAW, dat op de zitting van 13 november 2020 de zaak werd uitgesteld naar de zitting van 26 maart 2020 omdat er nog geen contacten waren geweest, en dat inmiddels de contacten wel zijn opgestart. Daarbij werden een paar bijlagen gevoegd om één en ander te staven, met name een mailbericht van het CAW van 4 november 2020 waarin wordt gesteld dat de begeleiding in functie van het contactherstel kan worden opgestart en met de vraag om de gegevens van verzoekster over te maken zodat met haar een afspraak kan worden gepland met een tolk erbij, en een uittreksel uit het proces-verbaal van de terechtzitting van de achttiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg van Gent waaruit het uitstel naar 26 maart 2021 blijkt.

De Raad is van oordeel dat, hoewel deze stukken niet uitdrukkelijk werden vermeld in de bestreden beslissing, niet blijkt dat er geen rekening mee werd gehouden. Immers blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het in het vonnis opgelegde contactherstel tussen vader en zoon. Evenwel werd er daarbij ook op gewezen dat vader in november 2015 in België aankwam, dat op dat moment de zoon net drie jaar was, dat de zoon in januari 2018 naar België kwam, op 5 jarige leeftijd, dat hij, na meer dan twee jaar zijn vader niet te hebben gezien, slechts 5 maanden bij hem woonde, dat van de eventuele contacten die vader en zoon daarna hadden er geen info is, dat uit het vonnis blijkt dat verzoekster verklaarde dat de vader weinig omkeek naar zijn zoon en dat hieruit kan worden afgeleid dat er reeds vele jaren weinig tot geen contact is tussen vader en zoon.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de band tussen vader en zoon niet van die aard is dat ze een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou staan. Het feit dat er een contactherstel moet worden opgelegd impliceert immers precies dat de contacten verbroken waren. Verzoekster stelt dan wel dat het omgangsrecht inmiddels werd opgestart, maar verwijst daarbij enkel naar een bericht van het CAW van 4 november 2020 waarin wordt meegedeeld dat de begeleiding in functie van het contactherstel kan worden opgestart. In tegenstelling tot wat verzoekster wil laten geloven, blijkt uit niets dat er intussen daadwerkelijk contacten zijn geweest tussen haar zoon en zijn vader. Dit is nochtans relevant om het belang bij de grief dat de bestreden beslissing voorbarig werd genomen voor zover ze verzoeksters zoon betreft te duiden. De Raad kan *in casu* dan ook alleen maar vaststellen dat, nu niet wordt aangetoond dat er thans wél contacten zijn tussen vader en zoon, niet is aangetoond dat de verwerende partij voorbarig zou hebben gehandeld. Terzijde merkt de Raad nog op dat het bevreemdend is dat verzoekster enerzijds nu eens stelt dat haar kind ook het slachtoffer is geworden van geweld door haar ex-echtgenoot en dan weer dat hij getraumatiseerd is door het partnergeweld en de rechter om die reden ook verzoekt om de toekenning van het exclusieve ouderlijk gezag waarbij zij overigens ook verklaarde dat de vader niet naar het kind omkijkt, en anderzijds de nadruk legt op een beweerd gezinsleven tussen het kind en zijn vader dat van die aard is dat geen beëindigingsbeslissing zou mogen worden genomen.

Krachtens artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet moet bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° rekening worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster stelt dat uit het ontbreken van een bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de verwerende partij het niet opportuun acht om hen uit te wijzen. De Raad kan haar daarin niet volgen: het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat de thans bestreden beslissing niet deugdelijk is op grond van de procedure die werd gevolgd in de aanloop ervan en op grond van de motieven. Uit het loutere feit dat haar thans geen terugkeerbesluit werd opgelegd kan geen onwettigheid van de beëindigingsbeslissing worden afgeleid.

Betreffende de duur van het verblijf en het gebrek aan sociale en familiebanden in het land van herkomst betoogt verzoekster dat zij en haar zoon zich hebben aangepast aan de Belgische cultuur, dat zij een vrijgevochten vrouw is die gescheiden is van haar man, dat ze in België hulp krijgt en een netwerk heeft dat ze niet heeft in haar land van herkomst, en dat zij reeds in de politiekachten had uiteengezet bang te zijn van haar streng islamitische familie die haar zou verstoten en straffen indien zij zou moeten terugkeren. Ook stelt zij dat zij een niveau 4 heeft behaald in de Nederlandse les, een inburgeringscursus heeft gevolgd, vrijwilligerswerk heeft gedaan en verschillende opleidingen heeft gevolgd, is ingeschreven bij de VDAB, en is aangesloten bij de mutualiteit.

De verwerende partij heeft al deze elementen meegenomen in de besluitvorming en wel op de volgende wijze:

“Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals eerder besproken minder dan 5 jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt

Wat betreft een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, lezen we in het verslag van het OCMW dat mevrouw aangeeft bij hen dat ze geen netwerk zou hebben in Irak. Gezien de korte duur van verblijf in België is het echter niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Bovendien zijn dit documenten die dateren van 2018. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen na onze vraag van 29.01.2020.

In PV DE.43.10.006519/2018 lezen we dat betrokkene bang is om naar Irak terug te keren omdat ze schrik heeft dat haar schoonbroer haar zou vermoorden. Ook in de gesprekken bij het OCMW geeft ze aan dat ze bang is om in Irak gestraft te worden. Er wordt aan haar voorgesteld om een asielprocedure op te starten. Op dit voorstel is mevrouw niet ingegaan. Daaruit besluiten we dat betrokkene zelf haar uitgesproken vrees niet van die aard beschouwt dat ze internationale bescherming behoeft.

De bewijzen dat betrokkene Nederlandse les en een inburgeringscursus heeft gevolgd tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Betrokkene geeft aan dat ze wil werken. Daartoe legt ze een bewijs voor van inschrijving bij de VDAB, een verslag van het traject op maat dat ze volgt bij het OCMW, waarin staat dat betrokkene wil werken en dat zij haar voorstellen om eerst verder opleiding te volgen, attest van aanwezigheid bij de cursus Kiezen, bewijs van Info over combitrajecten, bewijs dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan. Deze inspanning is positief. De wens tot werken is echter niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud en dat van haar kind. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België. Ze tonen wel aan dat betrokkene goed omringd is door allerhande hulpverlening.

Het voorgelegde bewijs van registratie van het huurcontract, het bewijs van aansluiting bij de mutualiteit en het bewijs van toekenning van leefloon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoekster weliswaar herhaalt wat zij ook al aan de verwerende partij heeft voorgelegd, maar geen concrete argumenten aanbrengt die erop zouden wijzen dat deze beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk is, of onzorgvuldig. Het loutere feit dat verzoekster thans nog verwijst naar het feit dat zij hier een woning huurt, doet daaraan uiteraard geen afbreuk, nu het huren van een woning op zich niet kan worden beschouwd als een bewijs van integratie.

Verzoekster betoogt dat haar zoon is verwesterd, dat hij zijn belangrijke eerste schooljaren in België heeft doorgebracht, dat hij beter Nederlands spreekt dan zijn moedertaal, dat hij pas 5 was toen hij naar België kwam en hier nu al ruim drie cruciale leeftijdsjaren verblijft, met goede punten en zeer veel Belgische vriendjes.

Over de scholing van verzoeksters zoon wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene legt nog een attest voor dat haar zoon naar school gaat en zijn rapport, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet

verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.”

Ook wat deze motivering betreft kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoekster ze in wezen ongemoeid laat. Verder moet erop worden gewezen dat verzoekster aan de verwerende partij geen andere elementen voorlegde inzake de integratie van haar zoon, zodat de verwerende partij hierover niet kon motiveren. Verzoekster argumenten worden hierna door de Raad beoordeeld, in het licht van het hoger belang van het kind.

Verzoekster haalt verder opnieuw de situatie aan tussen vader en zoon, en stelt dat er wel degelijk een gezinsleven is tussen beiden, dat dit werd miskend en dat daardoor ook het hoger belang van het kind werd miskend. Er werd ter zake geen enkele afweging gemaakt, zo betoogt zij.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Fundamenteel bij de beoordeling is de vraag of het kind een leeftijd heeft waarop het zich nog aan een andere omgeving kan aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

De Raad verwijst vooreerst naar hetgeen hiervoor werd vastgesteld over het vermeende gezinsleven tussen vader en zoon. In de huidige stand van de procedure wordt vooralsnog niet aangetoond dat er daadwerkelijke contacten zijn tussen beiden, en zelfs niet dat de vader financieel instaat voor het kind. In de hiervoor reeds geschetste omstandigheden kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekster niet louter verwijst naar wat in het vonnis is opgelegd, maar ook aantoonde hoe het er in werkelijkheid aan toe gaat. Verzoekster blijft daartoe in gebreke. In deze context kan niet zonder meer worden uitgegaan van het vermoeden dat er een gezinsleven bestaat tussen vader en zoon, laat staan tussen het kind en zijn halfzussen.

Waar verzoekster herhaalt dat haar zoon jaren terug, op zeer jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en in België is aangekomen op een cruciale leeftijd, hier al drie jaar is, Nederlands spreekt en school loopt, en zich amper iets kan herinneren van de tijd in Irak, wijst de Raad erop dat het kind op het moment van de bestreden beslissing acht jaar en twee maanden oud was. Er kan dan ook in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat het kind, bij een terugkeer in het gezelschap van de moeder, zich kan aanpassen aan de situatie in het land van herkomst, temeer nu het feit dat hij Nederlands spreekt niet uitsluit dat hij ook de taal van zijn herkomstland spreekt –hetgeen overigens wordt erkend in het verzoekschrift- en dat de culturele en sociale banden met het land aanwezig zijn via de ouders, en dan in eerste instantie de moeder die het kind steeds heeft vergezeld. In die optiek kan er van worden uitgegaan dat de situatie van het kind in België en de duur van zijn verblijf alhier een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat.

Gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden, het feit dat verzoeksters zoon gedurende zijn hele leven bij zijn moeder is gebleven en via haar en de taal die hij met haar spreekt een band heeft met zijn land van herkomst, kan niet worden vastgesteld dat het respect voor het hoger belang van het kind *in casu* de bestreden beslissing in de weg staat.

Tot slot betoogt verzoekster dat zij mondeling in kennis werd gesteld van de beslissing door het OCMW, dat zij niet wist dat er juist in de beslissing geschreven stond, dat zij er niet van op de hoogte was dat er een beroepsprocedure mogelijk was en dat deze onzorgvuldige en voortijdige kennisgeving ertoe heeft geleid dat zij moest worden opgenomen in een psychiatrische afdeling van het ziekenhuis om er tot rust te komen. De mondelinge kennisgeving door een derde voldoet niet aan de bepalingen van artikel 62,§3 van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan door eerst derden in te lichten en dan pas verzoekster.

De Raad is van oordeel dat de door verzoekster geschetste gang van zaken –hoe ongelukkig ook- *in casu* niet van aard is om te besluiten tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Waar verzoekster betoogt dat zij niet wist dat er nog een beroepsprocedure mogelijk was, moet er vooreerst op worden gewezen dat zij reeds werd bijgestaan door een raadsman in het kader van de besluitvormingsprocedure die heeft geleid tot de bestreden beslissing en dat die raadsman een actieve rol heeft opgenomen in het informeren van de verwerende partij over de elementen die mogelijk relevant

zouden zijn bij de beoordeling van verzoeksters situatie in het licht van een eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht. Dat verzoekster volledig in het ongewisse zou zijn geweest over een mogelijke beëindigingsbeslissing en de eventuele beroepsmogelijkheden ertegen, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Hoe dan ook kan de Raad alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing haar persoonlijk werd betekend op 21 januari 2021, dat daags nadien de beroepstermijn is beginnen te lopen, dat het huidige beroep werd ingediend binnen de wettelijk voorziene termijn, dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoekster op de hoogte is van de motieven van de bestreden beslissing en dat uit niets kan worden afgeleid dat het haar op enige wijze werd bemoeilijkt om in rechte treden tegen deze beslissing. Dit volstaat om te concluderen dat het normdoel van de kennisgevingsplicht is bereikt (RvS 9 april 2019, nr. 244.227).

2.3. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS